

Lille Kanin i fjällen

Lille Kanin och hans klasskamrater har genom skolan möjlighet att anmäla sig till en resa till fjällen. Det är en dagsutflykt som gymnastiklärare Fröken Orm håller i. Lille Kanins föräldrar är lite tveksamma till om han ska få följa med eftersom de har läst att kyla inte är så bra för dem som har smådjursreumatism.

– Tänk om du blir kall och får ont i tårna, säger Mamma Kanin.

– Ja, och så kanske du blir ännu mera stel i kylan, säger Pappa Kanin.

– Men jag vill följa med, säger Lille Kanin med eftertryck.

Mamma och Pappa Kanin tittar på varandra och rycker sedan på axlarna.

– Ja, om du är riktigt säker på att du verkligen vill följa med så får du det, säger Pappa Kanin.

– Men då får du inte glömma din tjocka halsduk! säger Mamma Kanin

Lille Kanin lovar att ha på sig halsduken. Han tycker att det kan vara värt att få lite ont i tårna bara han får följa med och ha roligt med klasskamraterna.

Eftersom det är många elever och ytterligare en lärare som skall med på utflykten har Fröken Orm bokat en hundsläde genom en resebyrå. Den består av sju gråa hundar som är sammanbundna med koppel, en står ensam längst fram och de andra står två och två bakom på rad. Efter sig drar hundarna en stor släde där alla kaniner får sitta.

– Se så, sätt er nu så att vi kommer iväg, säger Fröken Orm och föser på eleverna i släden.

När alla satt sig får de en filt över benen så att de inte skall frysa. Det är skönt för de har gått upp väldigt tidigt på morgonen för att hinna åka till fjällen över dagen. Många är trötta och vill gärna sova i släden. Snart somnar även Lille Kanin.

När de kommer fram till fjällen skäller hundarna i kör så att alla skall vakna. De blir avsläppta nedanför en hög backe som är vit av snö. När de sätter tassarna i marken så krasar det i snön.

– Burr, vad kallt, säger Lille Kanin och virar halsduken ett extra varv runt halsen.

– Lille Kanin, Lille Kanin, hör han någon ropa från backen.

Lille Kanin tittar sig omkring för att se vem det är som ropar på honom. Lite längre bort ser han en flicka som vin-

kar åt honom och ler med hela ansiktet.

– Storkungen! ropar Lille Kanin förvånad.

– Vad gör du här? fortsätter han.

– Jag är på skolutflykt, svarar Storkungen som rullar fram till honom i sin rullstol.

– Hur går det för dig, du som sitter i rullstol? Du kan väl inte åka i backen? undrar han.

– Jag var med förra året och det gick jättebra, det var jätteroligt!

Storkungen skrattar när Lille Kanin blir tyst och funderar en lång stund. Hur åker Storkungen skidor?

– Vänta skall du få se, säger Storkungen.

En skarp vissling avbryter Lille Kanins och Storkungens samtal. Fröken Orm vill att alla hennes elever skall samlas runt henne och lyssna på henne.

– Välkomna till fjällen. Först skall vi börja med att ordna lite utrustning. Ni kanske har undrat över varför träslöjdläraren är med, väser hon.

– Ja, hm, mumlar Magister Järv. Saken är den att vi skall gå bort till träden där borta och se vad vi kan åstadkomma i utrustning. Ni skall väl åka skidor allihopa? Kaninungarna nickar ivrigt. Att man behöver utrustning för att åka skidor har de dock inte tänkt på. Magister Järv ger dem alla en varsin kniv.

– Yxorna får ni samsa om, det kanske räcker om vi fäller tre träd, mumlar han.

– Jag går och dricker kaffe medan ni ordnar skidorna, väser Fröken Orm. "För mig räcker det med en skida" fortsätter hon och tittar på Magister Järv.

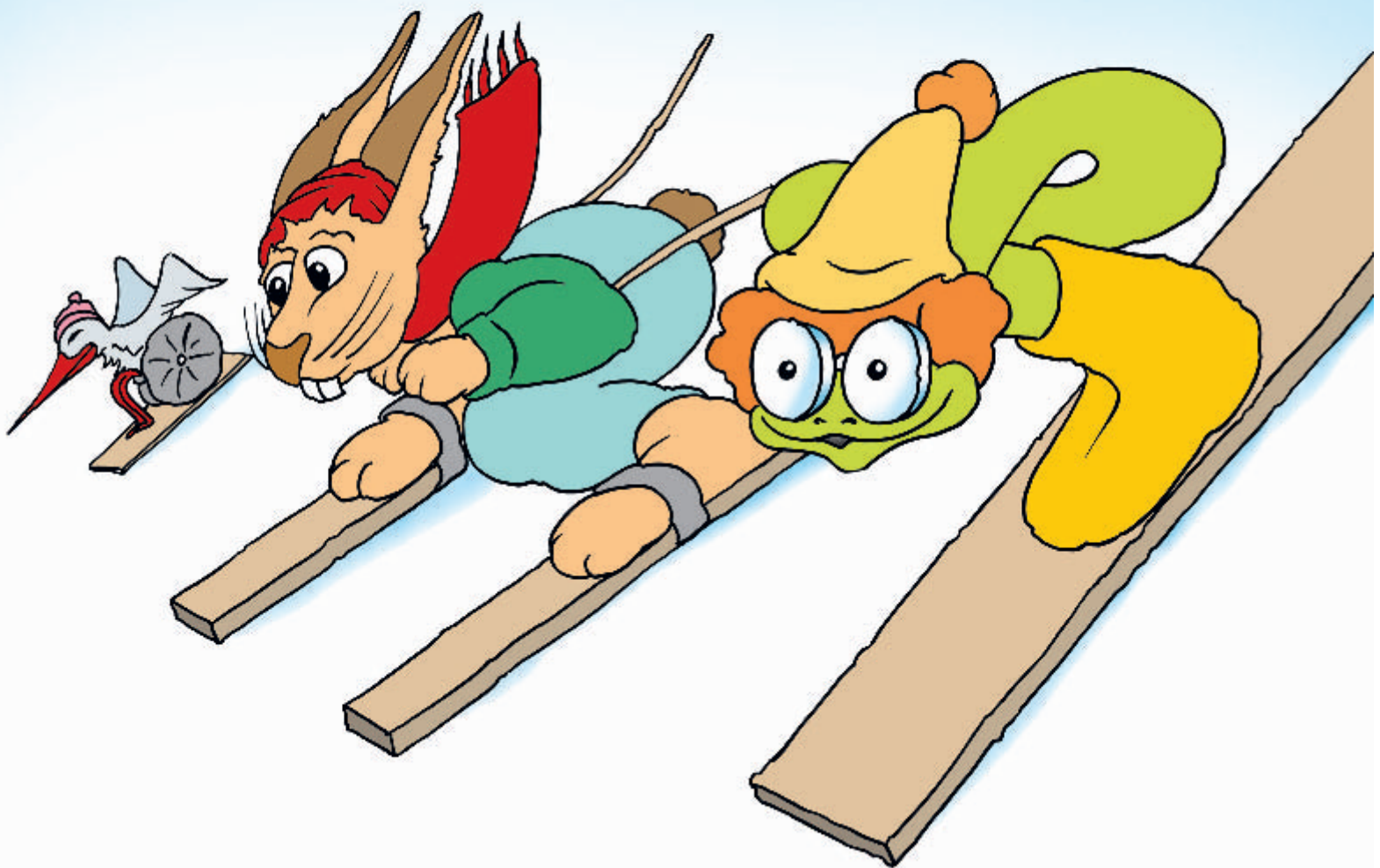
– Skall inte Fröken Orm göra sin egen skida? undrar en kaninunge.

– Nej, hm, kanske inte, svarar Magister Järv.

Lille Kanin som har ont i tassarna kan inte vara med och fälla träden. Han har även svårt att tälja den bit av trädstammen som han tilldelas. Hans kompisar är redan färdiga med tillverkningen av sina skidor och ger sig glatt av mot backen.

– Hm, jag får nog hjälpa dig lite, säger Magister Järv. Lille Kanin blir väldigt glad. Om han skulle fortsätta att tälja på sina skidor så skulle de kanske inte bli färdiga förän de skall åka hem. Raskt täljer Magister Järv till skidorna.

– Är min skida färdig? hör de Fröken Orm väsa bakom sig.

– Nja, jag var tvungen att hjälpa Lille Kanin, säger Magister Järv.

– Struntprat, eleverna skall göra sina egna skidor! säger Fröken Orm och sträcker på sig så hon blir högre. Magister Järv bryr sig inte om henne utan sätter ner skidorna på marken bredvid Lille Kanin. Med ett snöre binder han fast dem runt Lille Kanins tassar.

– Så där, nu skall jag bara fixa ett par stavar också, mumlar han och bryter av två grenar på ett träd. Det är första gången Lille Kanin åker skidor och först går det lite stapplande. Han måste lära sig att inte lyfta på tassarna med skidorna utan låta dem glida fram över snön. Stavarna är bra att ha för att få bättre balans. När han lyckats åka fram ända till backen och bara ramlat tre gånger på vägen dit, stannar han och tittar på de som kommer farande ner för backen.

– Vad roligt det ser ut, tänker han. "Vad glad jag är att jag följde med".

Så får han se Storkungen komma farande ner för backen. Hon har satt skidor på hjulen.

– Vad bra att det går att åka skidor även om man har smådjursreumatism, säger han till henne när hon kommit ner.

– Ja visst är det, kom nu, säger hon.

– Men hur skall vi komma upp för backen? undrar Lille Kanin.

Storkungen pekar och svarar:

– Ser du älgen där borta? Han drar oss upp för backen. Tillsammans åker de skidor bort till älgen.

– Håll i repet ordentligt, nu bär det upp för backen, säger älgen.

Lille Kanin tycker att det är väldigt roligt att åka skidor upp för backen, bakom älgen som drar dem.

När de kommit högst upp på backen släpper de repet och Storkungen börjar genast glida ner för backen.

– Vänta på mig! ropar Lille Kanin. "Hur gör man när man åker skidor ner för backen?", skriker han efter henne. Som tur är står fler av hans klasskamrater som inte heller kan åka skidor där uppe.

– Fröken Orm och Magister Järv kommer snart, de skall lära oss, säger en kaninflicka.

Hela dagen åker de skidor. Ner för backen, upp i älgfliften, ner för backen, upp i älgfliften, ner för backen. Fröken Orm lär dem att åka slalom. Magister Järv vill bara åka rakt ner. Ibland ramlar de, men ingen slår sig illa. Mest av allt skrattar de och är glada. Till och med Fröken Orm börjar skratta och blir riktigt vänlig mot de andra. Så glad har de aldrig sett henne förut. Lille Kanin känner sig lycklig. Han kan åka skidor och han har inte ont i tårna!

Text Ingela Gustavson. Illustration Magnus Allmar